

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἄν τελειώσῃ ὁ Πόλεμος μας τόσο ὀγλίγωρα, πρέπει νὰ τὸν περισυνάξωμεν ὡς τὴν τέφραν τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν ὅποτον εἶχεν ἀνακαλύψει ὁ δόκτωρ Σλήμαν, νὰ τὸν θέσωμεν ἐντὸς γνάλας καὶ νὰ τὸν διαφυλάξωμεν ἐν τῷ φυσιογραφικῷ μουσεῖῳ, ὡς περίεργον προκατακλυσμιαῖον θηρίον, ὡς μαμμοῦθ τῶν νεοελληνικῶν χρόνων.

Τώρα ποῦ ὁ Ἕθικὸς Κόσμος — Στίχοι Μελισσηνοῦ, Μουσικὴ Ῥοδοθεάτου—ἀφιερῶθῃ εἰς τὸν κ. Τρικούπην, εἰς τὸν κ. Κουμουνδούρον θ' ἀφιερῶθῃ κατ' ἀνάγκην ὁ Ἀγέθικος Κόσμος, ὁ δὲ τρίτος, ὁ ἠθικοαἰθήθικος—τί μάκρος!—εἰς τὴν Θωδορογιαννοῦλα!

Ὁ ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτὴς τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν τηλεγραφημάτων περὶ συλλήψεως καὶ τυφεκισμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ λωποδυτῶν Ἑλλήνων ἔσπευσε νὰ γράψῃ ὀλίγας λέξεις εἰς τὰ *Ἡμερήσια Νέα* τοῦ Λονδίνου, νομίζων, ὡς ἰδιαιτέρως γράφει πρὸς ἡμᾶς—ὅτι «κα-
«θῆκον δικαιοσύνης εἶναι τὸ νὰ ὑψώσῃς φωνὴν ὑπὲρ τῆς
«Ἑλλάδος, καθ' ἧς ἀντανάκχεται ἡ ἀτιμία ὄντων τινῶν
«αἰσχυρῶν καὶ ἀμφιβόλου καταγωγῆς καὶ γεννήσεως.»

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀποκαλύπτωμεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ δημόσιον τὸ προσφιλὲς ὄνομα τοῦ τόσο ἐνδιαφέροντος ἀνταποκριτοῦ μας **Timeson**. Εἶναι ὁ νεαρὸς διδάκτωρ τῆς Νομικῆς καὶ τώρα ἐμπορευόμενος ἐν Λον-

δίῳ **Εὐστάθιος Σ. Χρονόπουλος**, ἐκ τῆς γνω-
στῆς τοῦ Πύργου οἰκογενείας.

Ἴδου ἡ ἐπιστολή του :

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ

Τῷ ἐκδότῃ τῶν «*Ἡμερησίων Νέων*»

Κύριε,—Συχνὰ βλέπω ἀναφερόμενα ἐν τισιν ἐφημερίσε-
ὡς καὶ ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ὅτι Ἕλληνες ἐτυφεκίσθησαν ἢ ἐτι-
μωρήθησαν δι' ἄλλης ποινῆς ὡς ἐνοχοὶ διαρπαγῆς (loo-
ting). Ἡ ἰνδικὴ αὕτη λέξις σημαίνει νομίζω ληστείαν.
Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἄρκετὰ δυσάρεστον, ἅς μοι
ἐπιτραπῇ νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνώστων
σας ἐπὶ τούτου. Πολλοὶ αὐτοκαλούμενοι Ἕλληνες εἶναι
συνηθέστατα ὑπήκοοι τῆς Πύλης, Λεβαντῖνοι, λαλοῦν-
τες τὴν ἐλληνικὴν, γλῶσσαν τοῦ ἐμπορίου ἐν Ἀνατολῇ
καὶ διὰ τοῦτο ἐκλαμβάνονται ἐλληνικῆς ἐθνικότητος.

Δύναμαι ὅμως νὰ διαβεβαιώσω ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἀνα-
γνώστας ὑμῶν ὅτι δὲν εἶναι Ἕλληνες. Γράφω ταῦτα
ὅπως ἀποδώσω ἀπλούστατα δικαιοσύνην εἰς τὸ ἐλλήνι-
κὸν ἔθνος, τὸ ὅποτον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκληρῇ ἐνοχὸν τοι-
ούτων ἐγκλημάτων. Ἀλλὰ καὶ ἂν πράγματι Ἕλληνες
ἦσαν οἱ διαπραττοντες αὐτὰ, θὰ εἶχον ἐλαφρυντικὴν
ὑπὲρ αὐτῶν περιστάσιν, καθόσον οἱ Ἕλληνες, ὡς ἡ πο-
λυκριθμωτέρα χριστιανικὴ ἐθνικότης ἐν Αἰγύπτῳ, ἐζημιώθη
πλείοτερον πάσης ἄλλης ἐκ τοῦ φανατισμοῦ τοῦ ἀραβι-
κοῦ πληθυσμοῦ. Πεποιθὼς ἐπὶ τὰ φιλοδίκαια ὑμῶν αἰ-
σθήματα ἐλπίζω ὅτι θέλουσι τύχει τ' ἀνωτέρω δημοσιεύ-
σεως παρ' ὑμῶν.—Ὅλος ὑμέτερος, **Κρόνος**.

Ἐκ Θεσσαλονίκης ἀφίκετο δι' ὀλίγας ἐνταῦθα ἡμέρας
ὁ δεινὸς τῆς παιδαγωγικῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἀναμορφωτῆς
Δημήτριος Μαρούλης, ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκρι-

Κλεάνθης.

Κάμετο, ὅπως διάβολον θέλεις. Τί ἔρχεσαι καὶ μὲ
ζαλίζεις; Ἐρώτησε τὴν κυρίαν σου. Καὶ εἰπέ της, σὲ
παρακαλῶ, ὅτι αὐριον θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τὰ
γενέθλια ἀναβάνονται διὰ βασιλικὸν διατάγματος.

Μαρία.

(Ἰδὲ) Ὠραῖα! Ἐθύμως πάλιν. (ἀπαρχομένη) Καὶ
πότε δὲ εἶναι εἰς τὰ καλὰ τοῦ. Ὅμως δὲν κατῴρῃσας
νὰ ἐννοήσω τί ἔχουν αὐτὰ τὴ κουτιά.

Κλεάνθης.

Καὶ τώρα εἰς ἔργον! . . — Γιάννη! . . (Εἰσέρχεται ὁ
Γιάννης) Πλησίαισε. Ἐνθυμεῖσαι τί μοι ὑπεσχέθης; Οὔτε
λέξιν εἰς κανένα. Σοὶ ἀναθέτω τόσο ἐμπιστευτικὴν ὑπη-
ρεσίαν. Πρέπει νὰ τὸ ἔχῃς καύχημά σου. Αὐτὶ καὶ μάτι!
Γλῶσσαν τίποτε! Θεὸς αὐτὴν εἰς ἀποστρατεῖαν. Εἶναι
ὁ ἐφιάλτης τῆς διανοίας.

Γιάννης.

Ἐνόησα.

Κλεάνθης.

Θὰ σοὶ εἰπῶ ἐγὼ πότε εἶναι κχιρὸς, ἀλλ' ὅμως ὅταν
ἴδῃς ὅτι ἡ κυρία σου πλησιάζει εἰς τὸ γραφεῖον, ἀμέσως
τὸν φωνογράφον ἐπὶ χεῖρας καὶ . . . εἰς τὴν ἀποθήκην
τῶν ἐνδυμάτων. Πρόσεχε μὴ σοῦ διαφύγῃ οὔτε συλλαβή.
Ὅ,τι ἀκούεις τὸ ἐπαναλαμβάνεις· καθαρὰ ἐδῶ εἰς τὸ

τύμπανον. Κλειδώνεις τὸ μυστικὸν καὶ μοι τὸ παραδίδεις.
Ἀλλὰ προσοχή· μὴ γείνῃ καμμία πλαστογραφία . . .

Γιάννης.

Θεὸς φυλάξοι! Καὶ . . . τὸν ἄλλον;

Κλεάνθης.

Τὸν ἄλλον κρύπτεις, καθὼς σοι εἶπον, ἐπάνω εἰς τὸ
γραφεῖόν μου. Νὰ φαίνεται καὶ νὰ μὴ φαίνεται. Εἰς τὸν
ἐνθουσιασμόν της ἡ σύζυγός μου θὰ τὸν ἴδῃ—θέλω νὰ
τὸν ἴδῃ μάλιστα ἐκεῖ—ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠξέυρει τί εἶναι,
δὲν θὰ δώσῃ προσοχὴν. Μόλις ἐξέλθῃ τοῦ γραφείου ἀμέ-
σως ἀστραπηδὸν ἀλλάσσεις τοὺς φωνογράφους, χωρὶς νὰ
σε ἴδῃ, θέτεις τὸν πρῶτον εἰς τὴν θέσιν τοῦ δευτέρου
καὶ πηγαίνεις καὶ κοιμᾶσαι. Ἡ ἐμπιστευτικὴ ὑπηρεσία
ἐτελείωσε.

Γιάννης.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἐνόησα.

Κλεάνθης. (Κατὰ μόνας.)

Ἡ σύζυγός μου θὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης
φωνογράφος ἐκλεψε τὸ μυστικὸν της.—Ἄ! δέκα μῆνας
εἶχα γαλήνην, τώρα ἤρχισεν ἡ τρικυμία! Τί ἤθελα ἐγὼ
νὰ ἔμω εἰς αὐτὸ τὸ πέλαγος! Καὶ ὁ διάβολος αὐτὸς,
ὅταν μίαν φορὰν ἤθελον νὰ τοῦ δέσουν αὐτὸ τὸ σχοινί
εἰς τὸν λαϊμόν, ἐπροτίμησε νὰ γείνῃ ἀσκητὴς εἰς τὸ Ἄ-
γιον Ὅρος καλλίτερα παρὰ νὰ νυμφευθῇ! Ἀποδείξεις!

μένων προσωποποιήτων ἐν τῷ διδασκαλικῷ κόσμῳ, ἀνὴρ λόγων καὶ ἔργων, πυρὸς καὶ σθένους, πράξας ἐν Μακεδονίᾳ—αὐτὸς ἀπλῆ μονὰς—ὅ,τι δὲν κοτόρθωσαν μεγάλωνυμοι Σύλλογοι καὶ πλειάδες μικροσκοπικῶν γελοίων λογίων. Τὸ Διδασκαλεῖόν του ἐν Σέρραις ἵσταται μοναδικὸς ὑπερήφανος φάρος εἰς ὅλον τὸ ἐλῶδες εκπαιδευτικόν μας πέλαγος, οἱ δ' ἑκατὸν διδασκαλισταὶ διασπαρέντες ἀπανταχοῦ τῆς Τουρκίας ἐτέλεσαν θαύματα παιδαγωγικὰ, σχηματίζαντες περὶ τὸ ὄνομά των ἴδιον ἀκτινωτὸν δόξης, ὡς μεγαλουργοῦ μεθόδου καὶ ἀρετῆς καὶ δυνάμειος διδάσκαλοι, καὶ εἶναι πλέον παρὰ κλητοὶ ὑφ' ὅλων τῶν Κοινοτήτων καὶ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαρουλισταί. Ἡ Κυβέρνησις καὶ ἰδίως τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας δέον νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐνταῦθα παρουσίας τοῦ κ. Μαρούλη καὶ νὰ ζητήσῃ πολλὰς πληροφορίας καὶ ν' ἀκούσῃ πολλὰς γνώμας του, διότι ὁ ἀνὴρ ἀποτελεῖ αὐθεντικὴν εἰς τὰ Μακεδονικά.

Εἰς Δερβῆς Ἀμπουπεκὴρ—τοῦ ὁποίου μεθ' ὅλην τὴν πρὸς ἡμᾶς φιλίαν του ἀγνοοῦμεν ἀπὸ ποῦ βασιτῆς ἢ σκυῖρα του—παρεπιδιημῶν ἐν Ἀθήναις ἀπεφάσισε νὰ μᾶς μεταδώσῃ εἰς ὀλίγα φύλλα μερικὰ τῶν σουλτανικῶν ἐγκατέρων ἀπόκρυφα, τῶν ὁποίων μᾶς διαβεβαίωσεν ὅτι ὑπῆρξεν αὐτόπτης ἀπὸ πίσου ἀπὸ ἑνα μπερντέ· τώρα τὰ εἶδε δὲν τὰ εἶδε, αὐτὸς καὶ ἡ ψυχὴ του· ἡμεῖς τὰ δημοσιεύομεν διότι τὰ ἡύραμεν πολὺ ἡδονικὰ καὶ διαφανῆ ὡς γίαισμακι σουλτανίδος.

Ὁ Φαληρικὸς κόσμος δέον νὰ μὴ λησμονήσῃ ὅτι ἀπόψε ἔχει τὴν εὐεργετικὴν του ὁ νεαρὸς ὑψίφωνος Λατὺ, μετὰ τὴν Φαβάρ, τοὺς Κώδωτας καὶ τὴν ὡς ποῦδραν λευκὴν αἰοδὸν Ταμπουρίνη.

Μπουλούκια, μπουλούκια, ὡς οἱ μακαρίζῃ τῇ λήξει πετωματικοὶ θίασοι, κυκλοφοροῦσι τὰ διάφορα τοῦ Ἀστεως τμήματα, ἀποσπάσματα καὶ ἐνωμοταῖαι Διδασκάλων ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν, οἵτινες ἤλθαν νὰ ἐξετασθῶν ἀπὸ τοὺς Ἑπτὰ σοφοὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἂν ὑπὸ τοὺς Τούρκους ἐδίδασκον τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον μετὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα ἢ μετὰ περισσοτέρᾳ ἢ καὶ μετὰ ὀλιγώτερα. Ὁ κ. Πανταζῆς βεβαίως θ' ἀκούσῃ ὀλιγώτερα καὶ οὕτω θ' ἀποπέμψῃ πολλοὺς καὶ θὰ κρατήσῃ ἐκείνους οἱ ὅποιοι θὰ τοῦ μετρήσουν περισσότερα—γράμματα!

Ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ κ. Θεμιστοκλῆς Κτενᾶς, δημοσιογράφος ἐκ Σμύρνης, χρηματίζας καὶ διερμηνεὺς τοῦ αὐτοῦ προξενείου καὶ δυνάμενος πάλιν μετὰ τὸν νέον προξενικὸν νόμον νὰ εὐδοκιμήσῃ εἰς τοιαύτην θέσιν, διότι εἶναι κάτοχος τῆς τουρκικῆς γλώσσης, μεταφραστὴς διαφορῶν ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ἔργων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ περιφήμου παρ' Ὀθωμανοῦς Κληρονομικοῦ δικαίου, κεκτημένος ἐπίσης ὅλα τὰ προσόντα τὰ ὅποια ὁ νέος νόμος ἀπαιτεῖ. Πιστεύομεν ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ὡς ἐφρόντισε νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὸ Διερμηνευτικὸν σῶμα ἐν Κωνσταντινουπόλει, θὰ θελήσῃ νὰ χρησιμοποίησῃ καὶ τὸν κ. Θεμιστοκλῆ Κτενᾶν εἰς τὸ ἐν Σμύρνη Προξενεῖον.

Τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον ἐξακολουθεῖ νὰ συγχύζῃ ἀνθρώπους. Προχθὲς ἀνήγγελλεν ἕνα ἐκ τῶν ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ κρεοπωλῶν ἀδελφῶν Γυρτοπούλων ὡς διώξαντα καὶ μολωπίσαντα ἐν τῇ Ὁδῷ Αἰόλου ἕνα καπνοπῶλην, ἐνῷ εἰς τὸ πλημμέλημα αὐτὸ οἱ ἐν λόγῳ κρεοπῶλαι δὲν ἀνέμιχθησαν εἰμὴ μόνον διὰ τῆς ταυτότητος τοῦ ὀνόματός των!

Ἄ! ὅχι· δὲν ἔχω. Ὑπονοίας, τεκμήρια... Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κοιμῶμαι. Ἐνυμφεύθην σύζυγον νεωτάτην. Φοβεῖμαι αὐτὴν τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας.—Λοιπὸν τὰ ἡκουσες, Γιάννη. Αὐτὶ καὶ μάτι!

Γιάννης

Μάλιστα κύριε. Μάτι καὶ αὐτὶ.

Κλεάνθης.

Ὅχι· τὸ αὐτὶ πρῶτα. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΓΙΑΝΝΗΣ, εἶτα ΜΑΡΙΑ.

Γιάννης (ἔχων ἐνώπιόν του τοὺς δύο φωτογράφους).

Αὐτὸ εἶναι ἕνας παπαγάλλος καὶ αὐτὸ ἕνας ἄλλος παπαγάλλος. Τὸν χορδίζεις σὲ ἀκούει ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, χωρὶς νὰ σὲ διακόψῃ· ἀρκεῖ νὰ τοῦ τα εἴπῃς εἰς τὸ αὐτί. Ἐπειτα τὸν χορδίζεις πάλιν καὶ ἡ γλῶσσά του ψαλίδι ἀρχίζει νὰ σοῦ τὰ ἐπαναλαμβάνῃ μετὰ τὸ νῆ καὶ μετὰ τὸ σῆγμα. Ἀπὸ κάποιον βουλευτὴ μας θὰ ἐπῆρε σχέδιον αὐτὸς ὁ Ἀμερικάνος. (Μετὰ μικρὸν) Ναι· ἀλλὰ εἴχα ἕνα γραμματάκι νὰ ἐτοιμάσω διὰ τὸ χρυσὸ μου,

τὸ ἐσχδιάζα ὅλην νύκτα. Τώρα—μετὰ αὐτὴν τὴν ἐμπιστευτικὴν ὑπηρεσίαν—θὰ τὰ λησμονήσω ὅλα. Καὶ τὰ ψώνια... τὸν ἰδιαίτερον λογαριασμό, δηλαδὴ χωρὶς τὸν φόρον τοῦ χαρτοσήμου καὶ τὴν ὑπερτίμησιν...! Ἀ! μία ιδέα!

Μαρία. (αἰφρῆς εἰσελθοῦσα)

Μία ιδέα! (ὁ Γιάννης προσπαθεῖ νὰ καλύψῃ τὰ κιβώτια) Τί ἔχεις αὐτοῦ;

Γιάννης (καθ' ἑαυτὸν),

Τώρα θὰ ἔχωμεν ἀστυνομικὴν ἔρευνα. Καὶ ἂν ἀστυναμία ἦσαν αἱ γυναῖκες ἀλλοίμονον!

Μαρία (θωπεύουσα αὐτόν).

Ἐλα, Γιάννη, εἰς ἐμὲ δὲν θέλεις νὰ εἴπῃς τί εἶναι αὐτά;

Γιάννης

Δὲν εἶναι τίποτε (Ζητεῖ νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἐμποδίζεται.) Θέλεις λοιπὸν νὰ μάθῃς τί εἶναι; (Διὲν ἐμπιστευτικῶς.) Εἶναι ἐκρηκτικαὶ μηχαναὶ, βόμβαις. Πρόσεχε μὴ ἐγγίσῃς ἐπάνω μου. Ἐνα κομβὶ ἅμα πατήσω, ἐτελείωσῃ πηγαίνεις εἰς τὸν Παράδεισον μετὰ τὸ κατ' εὐθεΐαν. Θέλεις νὰ ἰδῇς...;

Μαρία.

Ἐλα, ἔλα, φρόνιμα!

Εἰς ἐκ τῶν νέων Ἑλλήνων — καὶ πολιτευόμενος — παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ ῥωμαϊτικοῦ καὶ ἐξεμυστηρεύετο εἰς φίλον του ὅτι ἔντροπέται νὰ λέγεται ὅτι εἶναι Ἕλλην.

— Ἐννοῖα σου, τοῦ ἀπαντᾷ, φθάνει νὰ μὴν τὸ λές, καὶ δὲν σὲ παίρνει κἀνένανς γιὰ Ἕλληνα !

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ.

— Πάει κι' αὐτὸς ὁ πόλεμος 'στὰ κούφια, ρὲ Σταμάτη· ποτές μου δὲν ἐπίστευα ἀνακωχὴ νὰ γίνη, καὶ τώρα εἰς τὰ ἴδια μας, 'στὸ πρῶτό μας ῥαχάτι . . . μωρὲ μὰ τί τσαναμπετιὰ σ' αὐτὴ τῇ Ρωμηοσύνη. Ἄμμὲ δὲν εἶναι προκοπὴ . . . πάντα 'στὴν ἴδια θέσι, καὶ μόλις σηκωνώμαστε, μᾶς κόβουν μὲς 'στὴ μέση.

— Δὲν κάνουμε, ρὲ Παναγῆ, γιὰ πόλεμο ἀκόμα . . .

— Ρὲ, αἰτε, χάσου, τῶδειξαν καὶ πάλι οἱ εὐζῶνοι· τοὺς ἔβαλαν 'στὰ τέσσερα μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ στόμα . . . ρὲ, ἓνας εὐζῶνας 'μπορεῖ πενήντα νὰ σκοτώνη. Μωρὲ τοὺς τρῶμε σίγουρα τοὺς παλιο-τουρκαλάδες, μὰ ἔλα ποῦ δὲν ἔχουμε γιὰ πόλεμο παράδες !

— Ἄμμ' ἴσα ἴσα δὰ γι' αὐτὸ, ρὲ Παναγῆ, σοῦ εἶπα πῶς δὲν 'μποροῦμε πόλεμο νὰ κάνουμε ἀκόμη· χωρὶς παρᾶ, θ' ἀνοιζοῦμε μὲς 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα· μὰ ντίπ νὰ ἦσαι κούτσουρο ; . . . ἄς πιοῦμε κι' ἓνα ῥῶμι.

Παράδες μόνο νᾶχουμε, καὶ ἄς κοπιᾶσουν τότες, οἱ εὐζῶνοι τοὺς στρώνουνε 'μπροστὰ μὲ τῆς καππότες.

— Φαντάσου, κι' ἂν μᾶς φόρτωναν οἱ Ἀγγλοι μὲ παράδες, σὲ 'λίγαις 'μέραις τῆς Τουρκιᾶς τῆς σπάζαμε τὴ μούρη. . .

— Καλλίτερα νὰ ἔδιναν δυὸ τρεῖς ἀπ' τῆς φρεγάδες ποῦ 'πήγανε 'στὴν Αἴγυπτο μ' αὐτὸν τὸν Σεῖμούρη.

— Ἄς ἦναι κι' ἔτσι, σύμφωνος μὲ τὴ 'δική σου γνώμη, ἄς δώσουν ὅ,τι θέλουνε . . . γιὰ φέρε κι' ἄλλο ῥῶμι.

— Γιὰ νᾶχη τέσο δυνατὸ κουράγιο ὁ Τρικουπης, στοιχηματίζω, Παναγῆ, πῶς θὰ μᾶς τρέχη κᾶτι.

— Ἄμμ' δὲν πιστεύω δὰ κι' ἐγὼ νᾶῃναι ντίπ χαλντούπης, καὶ νὰ τραβᾷ 'στὰ κουτουροῦ, χωρὶς νὰ ἔχη πλάτη.

Κι' ἔπειτα ἔζησε κι' αὐτὸς στὴ Λόντρα τόσα χρόνια. κι' ἐκεῖ δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμᾶς τοὺς δύο κουφαϊδόνια.

— Στοιχηματίζω ἡ Τουρκιὰ πῶς θὰ μᾶς πολεμήσῃ . . .

— Ἄμμὲ γιὰτὶ δὲν ἔρχεται κι' ὁ Γεωργος ; τί προσμένει ;

— Καλλίτερα μοῦ φαίνεται, ρὲ Παναγῆ, ν' ἀργήσῃ· ὅσο δὲν ἔρχεται ἐδῶ, κᾶτι 'μπορεῖ νὰ γένη.

— Ἔτσι, ρὲ Στάμο ἀδερφε, μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα· καλλίτερα νὰ κελυμπᾷ . . . ἄς πιοῦμε κι' ἄλλο ἓνα.

Souris.

Γιάννης.

Εἴμεθα ὅλοι μηδενιστὰι ἐδῶ μέσα — ἀπὸ σήμερα τὸ πρῶτ.

Μαρία.

Καὶ σὺ τὸ μεγαλύτερο μηδενικό.

Γιάννης.

Τὸ λέγεις καὶ σὺ ἀκόμη ! Ἄφες νὰ μας λέγουν μηδενικά οἱ μεγάλοι ! Μηδενικά ἡμεῖς ! Ἀλλὰ πρέπει νὰ μας πάρουν κοντὰ διὰ νὰ γείνη τὸ ἓνα ἑκατὸ καὶ τὸ ἑκατὸ χίλια. Τὸ ἔχεις διὰ περιφρόνησιν τὸ μηδενικόν ; Ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ;

Μαρία.

Ἔλα, ἐγὼ ἤξεύρω ὅτι εἶναι ἓνα δῶρον διὰ τὴν κυρίαν.

Γιάννης.

Ἄ ! καί· περίφημο δῶρον. Αὐριον θὰ τὸ ἰδῆς.

Μαρία.

Πάντοτε προτῆτερα ἀπὸ σέ. (Μειλίχιον θωπεύουσα) Ἄνοιξε ὀλίγον . . .

Γιάννης.

Ἐχεις μίαν περιέργειαν ! Τί ἀσθένεια αὐτὴ ἡ περιέργεια ! Προσβάλλει πρὸ πάντων τὰς γυναικας, ὅπως ἡ φυλλοξέρα τὰ ἀμπέλια. Ἐγὼ πρὸς τιμωρίαν σου δὲν θὰ

σὲ ἀφήσω νὰ τὸ ἰδῆς, παρὰ αὐριον τὸ πρῶτ. (ἰδίᾳ) Τώρα τὰς σημειώσεις μου ! (Ἐξέρχεται.)

Μαρία (μόρη).

Ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ ἐγὼ θὰ μάθω τί εἶναι — ἀπόψε ! Ἄ ! ἡ κυρία μου . . . (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ, εἶτα ΓΙΑΝΝΗΣ.

Πηνελόπη.

Ἐπὶ τέλους θὰ μείνω μόνη. Καλὸς ὁ σύζυγός μου, πολὺ καλὸς, ἀλλὰ ἡ ζηλοτυπία τῷ κατήντησε χρόνιον πάθος. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι τοῦτό με παρηγορεῖ, διότι ἄλλως . . . ἀλλὰ πάλιν δὲν εἶναι ζωὴ . . . Αἰωνίως τὸ αὐτὸ τραγοῦδι . . . τί πληξίς ! Καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ, ἰδοὺ καὶ μία Εἰρήνη παλαιὸς λογαριασμός τοῦ συζύγου μου ἀνεξόφλητος. Τὴν ἐγνώρισεν εἰς τὰ ταξιδιά του. Ἐννοῖα σου καὶ δὲν θὰ ταξιδεύσῃς πλέον μόνος, κύριε Κλεάνθη. Εἶχεν ὥρατα μάτια. ὦ ! οἱ ἄνδρες . . . ! Τί θὰ ἔδιδα νὰ τὴν ἔβλεπα ! Τὸ βασιλείόν μου ! — Γιάννη ! — Εἶναι ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ συζύγου μου. — Γιάννη !